

Kopier Nørregård

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDIUMSBLAD

70. ARG.

1977

Ordinær generalforsamling

afholdes på Regensen mandag d. 28. november 1977 kl. 18³⁰.

Tilmeldelse sker inden d. 21. nov. til formanden landsretssagfører Niels Nørring, Vognmagergade 7, 1120 København K, telf. (01)111110, lokal 31 (I. Bing) mellem 9 - 16. Bestyrelsen.

Dagsorden

1. Formanden aflægger beretning.
2. Kassereren fremlægger revideret regnskab.
3. Revisorerne afgiver betænkning.
4. Kassereren fremlægger revideret regnskab
for Regensianersamfundets legat.
5. Revisorerne afgiver betænkning.
6. Valg af formand.
7. Valg af kasserer.
8. Valg af 5 bestyrelsesmedlemmer.
9. Valg af 2 revisorer.
10. Eventuelt.

Menu ved generalforsamlingen 1977.

POT AU FEU
fransk okse-høns-kødssuppe
med kød og urter i små terninger
tilsmagt på fransk manér

HELSTEGT FEDEKALVERYG
med grøntsager, smørbr. kartofler
og skysauce

PÆRE BELLE HELENE
vanilleparfait og sorbet
pyntet med flødeskum

dertil rødvin og hvidvin

Medlemmer af regensianersamfundets bestyrelse.

Formand: Landsretssagfører Niels Nørring, Vognmagergade 7,
1120 København K.

Kasserer: Underdirektør, cand.polit Peter Andreas Bøggild,
Gassehaven 110, 2840 Holte.

Politimester Poul Aunsholm, Jens Jessensvej 13,
2000 København F.

Vicegeneralsekretær, advokat Mogens Holm, Bregne=
rødvej 11, 3460 Birkerød

Fuldmægtig, cand. jur. Carl Erik Lautrup, Jasminvej
3, 2500 Valby.

Dommer Ole Nicolaisen, Nordvad 18, 2860 Søborg.

Højesteretssagfører Ove Rasmussen, Frederiksholms
Kanal 6, 1220, København K.

Regensens klokker stud. scient. Ingelise Pedersen.

Regensens klokker

Ambassadør, dr.phil. A. Rosenstand Hansen sender denne hilsen
og opsang:

Tilfældigt traf jeg en dag det gamle
igleffjag Nørring, som overtalte mig til at
deltage i Regerianersangfundets årsfest.

Det blev en afveche, som, må jeg tilstå,
langt overtraf mine forventninger. Det var
naturligvis husvalende at gøre den gamle
førel inde i af træffe gamle brødre. Men
det var navnlig en stor opbyggelse at træde i
forbindelse med de ualmindelige regerianere - hvilket
førte til den mindelovende celebration af HOF's
40-års jubilæum med deltagelse af gamle og unge.

På baggrund af ovenstående kan jeg derfor
anbefale svært yngre som lidt ældre regerianere
at slutte op om Samfundet af navnlig at gøre sig
sagen til deres årsfest og derved forene dem
med yderligere to, fornyelse og farve.

Ambassadør Hansen

Efterårsklokkeratet 1976.

Det havde i lang tid forlydt, at en vis hr. Lange gik og tumlede med ubehagelige planer angående Regensen. Da disse forlydender ved efterårssemestrets begyndelse blev mere og mere vedvarende, var det naturligvis klart, at de tilstundende alvorstunge tider var en særlig udfordring til det kommende klokkerat. SKRAP havde styrket sig til opgaven gennem en årrække og kunne da også i sin midte fremføre et klokkeremne. En studieerfaren regensianer, oldemaor i SKRAP og "gris" Annette Graver Jensen slækkede for et semester lidt på læsningen for med SKRAP som hjælpere og provstens griserat som kommandorum at kæmpe mod farerne.

Strax efter klokkevalget blev der kaldt til møde på omtalte hr. Langes kontor, hvor denne forkyndte sine tanker om en nyordning af Regensens forhold. Der skulle oprettes et enhedskollegium af "De gamle Kollegier" incl. Regensen, hvilket for Regensen ville betyde bortfald af kommunitetsstipendiet, indførelse af husleje og andet vederstyggeligt. Hr. Lange meddelte samtidig pressen - og herunder radioen - sine ideer. Radioen ønskede også en redegørelse fra Regensen og klokkeren, men måttet desværre skuffes. I konkurrencen om at bringe årets eksklusiv-interview med SKRAP-klokkeren Annette Graver Jensen, gris, sejrede derimod Søndags-B.T.

Morten Langes planer betød, at efterårets klokkearrangementer måtte lægges i særligt bevidstgørende rammer. Klokkerens oprindelige plan om en svampetur under rektors ledelse blev derfor opgivet. I stedet fik "Aknaton og Nefertiti" på Louisiana en speciel aktualitet. Da regensianerne levede med Morten Langes trusler om fortabelse af hus og hjem over deres hoveder, og da klokkeren just i de dage havde hørt, at der holdtes udstilling på Louisiana om de gamle ægyptere, hvis pyramider vistnok stod tomme og ubeboede, så kunne det jo aldrig skade at bese denne alternative boligform for alle eventualiteters skyld. Og for nu også at få en sagkyndigs belærende ord med under besigtigelsen d. 23./9., blev der fra 6. gangs køkken indforskrevet 1 stk. ægyptolog - Elin Rand Nielsen. Besigtigelsen gav til resultat, at muligheden absolut var værd at overveje, hvis alt andet skulle gå galt. Specielt de skrå vægge i pyramiderne fik de nostalgiske følelser op i enhver gammel beboer af Kystdefensionen. Således opstemte af klokkerens udflugt kastede regensianerne sig ved hjemkomsten sultne over Lilly's) "deller" + kartoffelsalat.

Under efterårets moralske oprustningskampagne tåltes det ikke, at folket sløvedes ved manglende aktivitet, så strax den 28. oktober havde klokkeren indbudt Carl Madsen til på Store Sal at afsløre øvrighedens sande natur og væsen over for de forsamlede regensianere. Carls analyser og indsigtsfulde fremstilling af anklagemyndigheden, som var det egentlige emne for denne slåbrokaften, gav naturligvis også tilhørerne inspiration og opmuntring til fortsat at håndtere de helt aktuelle trængsler med den rektorale øvrighedsperson.

Hvad nytter imidlertid åndens bevidstgørelse, når kondien mangler? Så til dagen derpå, den 29. oktober, havde klokkeren sat regensianerne og ikke mindst indflytterne stævne på Store Sal til den første "regensiade" i nyere tid. På sportsbanerne mellem Store Sals borde udkæmpedes drabelige, drøje og dådrige dyster i de forskellige discipliner, efter at to indflyttere officielt havde startet legene ved at tænde den olympiske ild samt svoret regensiadens ed. Legene afvikledes under det ædle motto: Det vigtigste er at vinde, ikke at være med! Et islæt af sand amatørisme kom fra provstens side, idet han stillede op i disciplinen "En bajer på 30 sekunder - resten i håret". Åbenbart på grund af manglende forudgående træning blev det for denne deltagers vedkommende mest til "...og resten i håret". Ellers var legene i overvejende grad præget af de professionelle. En vis Schilder udviste i den grad professionalisme, at han efter at være blevet nummer 4 i én af de officielle sportsgrene strax kastede sig ud i en solodyst i en sport, som ikke stod på arrangørernes program: bersærkergang. Alt i alt noteredes megen god sport i bedste pagt med regensiadens motto.

Et fænomen, som kom til at præge efterårsklokkeratet, men som ikke var startet på klokkerens initiativ, på forklares som et forsøg på spontant at iværksætte et forsvarsberedskab for Regensen i de for Gården så truende tider. Der sigtes til en lang række såkaldte flaskeknusningssager. Den første af disse efterårsmanøvrer skete vistnok i tilslutning til en TILIA-teaften, hvor tiliasterne spontant demonstrerede deres forsvarsvilje. Andre tilhængere af forsvarssagen øvede sig individuelt. En vis hr. Schilder viste også sin store entusiasme i denne sammenhæng. Så vidt vides var der ingen, der blev såret under disse udfoldelser, skønt de til tider var lettere voldsomme.

Set i tilbageblik må det konstateres, at hjemmefrontens moral gennem hele klokkeratet holdt sig upåklageligt set i lyset af hr. Langes psykologiske krigsførelse. Og for til stadighed at holde tropperne muntre afholdtes to arrangementer af rent underholdende karakter.

Først gik den årlige regensrevy - denne gang med Peter Ruge som direktør - over scenen i november måned. Den faste stok af personer med tilknytning til Regensen figurerede naturligvis. Men på grund af de særlige omstændigheder afstivede revyen yderligere Gårdens moral ved fremførelse af nummeret "Vi er ikke mer' bange / for ham der Morten Lange".

Det næste underholdningsarrangement var ligeledes en tradition, nemlig juleballet, som var arrangeret i de sædvanlige julede rammer på Store Sal. Som midnatsunderholder havde klokkeren formået Preben Neergaard til at optræde.

Men alt kunne ikke være den rene underholdning. Stadig med et skarpt blik for situationens alvor sørgede klokkeren for, at der blev tilvejebragt oplysende materiale udefra. I dette tilfælde filmmateriale - filmen om Solvognens Juleshow. Hvilken lære, der kunne drages af filmen, blev diskuteret over den efterfølgende gløgg.

Det sidste af årets slåbrokarrangementer havde perspektiv ud over klokkeratet. Der var tale om et stykke langtidsstrategi. For at tage vare på Regensens langsigtede interesser var der i efterårets løb blevet nedsat en en-persons-kommission, der havde til opgave at undersøge muligheden for at nyttiggøre maoismen for Regensens kamp. I den anledning var kommissionsmedlemmet, Hanna Decker, blevet sendt på studierejse til formandens eget land. Resultatet af denne expedition blev den 3. februar forevist i lysbillede med Hannas kommentarer på Lille Sal - til kinesisk te og franskbrød.

Efter dette sidste arrangement stod det kun tilbage for SKRAP-klokkeren at overdrage klokken til en ung, arbejdsivrig og initiativrig mandlig klokke.

Annette Graver Jensen.

Der var kamp om pladserne ved SKRAPs arrangementer.

Til revyen fik den hele armen.

Troldkvinden og hendes lærling:
Klokkeren fra efteråret 1976
holder tale, den kommende klok-
ker holder lyset.

Det var PIP's tur. - Det var PIP's tur til at få klokken. Alle vidste det, - og de mest opvakte pipianere var allerede begyndt at overveje hvem af deres utallige klokkeremner, den store ære skulle blive til del. Ubetænksomme, som PIP jo er, glemte de ganske at tage højde for Gamle. Til trods for de hårde odds udmanøvrede Gamle's valgforhandler alt og alle, - inclusive Tilia's store brugsmandshåb fra de nordatlantiske provinser. Ved hjælp af et par elegante krydsfinter lykkedes det således Gamle at sætte sig på al væsentlig administration af gården. Forårets Gamle-trojka var som følger: P-mand: Kaspar Linkis; Brugs-mand: Per Volck Mortensen; og sluttelig, men ikke at forglemme Klokkeren: undertegnede.

En effektiv reorganisering af Regensens lovjungle syntes nu muligjort. Det havde vist sig hårdt tiltrængt, at Regensen fik sit eget budget og hånd i hanke med samme; at der blev sat en stopper for de mange utidige ned-, op-, for- samt udskrivninger; og ikke mindst at forårets storartede og så sandelig hårdtarbejdende regensielle embedsmandstrio skulle belønnes efter fortjeneste og derfor tillægges ekstra points. Et lovkompleks til effektiv sikring af alt dette udarbejdedes med nøje omhu og vedtoges af Regensrådet.

Men så ville Tilia have oprejsning for deres valgforhandlers impotente præstationer. I forening med adskillige destruktive foreningsløse nødvendiggjorde de en ekstraordinær generalforsamling. Denne tjente dog kun til fornyet demonstration af Tilia's egen fatale mangel på evne til at få noget som helst op at stå. Klokkerens opbakning var massiv, og Tilia gik på nervepiller (stillet frem til lejligheden).

Andre havde haft mere held med sig!! Klokken var forsvundet - for første gang i semesteret! Men Klokkerens spion- og efterretningstjeneste fungerede perfekt. Den afslørede hurtigt ikke alene, at Skrap var misæderne, men også at Styrismaðr opbevarede den hellige klokke. Den blev derefter diskret bragt tilbage på rette hænder. Senere fjernes ligeledes uhyre diskret døren til Oldemaðr's værelse. Hensigten var at kræve klokke udleveret mod dør, for derved - om end lidt indirekte - at henlede Skrap's opmærksomhed på, hvad klokken var slået. Inden dette kunne nås, var et stort dørslag imidlertid under udvikling. Alle løb alle på dørene og løb af med disse. Ingen løb dog af med sejren! Det hele endte i VP's forligsinstitution, hvor undertegnede i forhandling med Styris- og Oldemaðr mod aflevering af 1 stk. dør modtog 3 stks. døre og egne briller (tabt i kampens hede). Dette skete til alles tilfredshed - indtil dagen derpå! Nogen havde da hvisket Skrap i øret, at de vist ikke helt havde udnyttet deres ret så gunstige forhandlingsposition. Skrap syntes derfor pludseligt, at det var meget uregensielt, at Klokkeren ikke forærede dem en kasse pils! Som tømmermænd dog kan spolere tankevirksomheden!!

Næ - klokkerbajere var helliget langt værdigere selskaber, som f.eks. den samling af Gårdens allerbedste kræfter, der natten til 1. april trodsede vejr, vind og nattekulde for i protest mod de høje restaurationspriser at indtage et fyrsteligt måltid midt på Købmagergade. Måltidet bestod af æggekage, pilsnere og en lille en at varme sig på. I nat-

tens løb blev mangelen en regensianer opstemt, mangelen en sang blev afsunget og mangelen en forbipasserende fik større forståelse for studentens vanskelige kår i dagens Danmark. At ingen blev arresteret skyldtes kun, at det lykkedes at spille betjente i to forskellige politibiler ud mod hinanden. Aftenen sluttede med en kold ende.

12. april havde en anden højagtet Christian, nemlig d. IV 400 års fødselsdag. I den anledning samledes man i gården lige før midnat og afsang Kongesangen. Så fulgte adskillige - dog ikke 400 - pilsnere, og alle endte hos VP. VP, der inden længe selv havde fødselsdag.

Netop i den forbindelse afholdtes d. 15. april et VP-bal under devisen "Regensen er havet for os". Alle kom da også godt ud at svømme. Man hyggede sig med taler og sange ifølge den tradition, som Gamle så smukt vogter. Næsten rituelt fik Schilder da også lov til at stjæle klokken fra en Gamle-Klokker og behørigt levere den tilbage mod en kasse Klokker-guldøl til selskabet.

Knap havde dønningerne efter festen lagt sig, og knap havde VP taget sin gave - en dejlig bog til affattelse af memoirer - i anvendelse, før bølgerne atter gik højt. Skrap havde indleveret en flerehundrede-kroners laks - bestilt på Grønland for år tilbage - til gravning hos den lokale fiskerhandler i Købmagergade. Samme dag Skrap selv skulle have hjembragt og spist fisken, var den blevet afhentet af "nogle fra Regensen". En anonym opringning krævede øl til gengæld for fisk; et krav, Skrapianerne fandt utroligt uregensielt, og som de uhyre fornærmede pure nægtede at efterkomme. De fik et spor til Hovedbanegården, men det pegede hjem igen, og så tilbage til Hovedbanen. Serveringen var nu en time forsinket! Men så brød en svag Conventualer sammen og tilstod, hvor fisken lå begravet. Derpå svinede Skrap på helt pubertetsagtig vis Conventet til i Klokker-protokollen, for straks den næste dag at komme krybende og bede om godt vejr igen og lov til at give øl. Sådan sluttede "Laksekrigen" 1977.

Nu var rekreation hårdt tiltrængt. Søndagen efter drog en lille flok regensianere og en stor flok bajere derfor afsted til Dragefestival på Eremitagesletten. Vore tre højtflývende drager dominerede totalt; - ikke mindst fordi den som sædvanligt overinformerede Steensberg havde taget fejl af datoen. Men vejret var godt, og de nyudsprungne træer stod smukke. Dog var de naturligvis ikke på højde med Regensgårdens lysegrønne lind, hvis fødselsdag vi snart skulle fejre.

12. maj var datoen for Lindefrokosten. Arrangementet var naturligvis planlagt, timet og tilrettelagt i alle ender og kanter, hvorfor det hele kun forsinkedes en lille time, da regnen kort forinden begyndte at sile ned over Gårae. Frokosten måtte derfor henlægges til Salae, men som det blev sunget i en af de utallige rammende og velafsungne Gamle-sjoflinger den dag:

Det begyndte så frygteligt at regne,
så vi ikke ku' være i vor gård.
Ingen skyller får Gamle til at blegne -
ingen skyller, som Gamle gør hver vår.

Stemningen blev da heller ikke det mindste ødelagt af flytningen, ej heller af at Conventet havde stjålet en del af snapsen. Klokkeren fremskaffede lynhurtigt en ny forsyning. Det totale kaos blev styret med hård og myndig hånd, - og 100 mand berusede sig efterhånden behørigt i 30 flasker snaps, 12 kasser pilsnere og 200 liter fadøl. Larmen var overvældende, og ingen savnede Conventet's nyindstiftede båt-dythornsbræt, der af forudseende regensianere var taget i forvaring dagen forinden.

I dagene omkring Lindefrokosten var mange af Universitetets institutter besat af studenter; - og nu ville også regensianerne på barrikaderne!! Rundetårn blev stormet, - et banner med teksten "Rundetårn besat" blev rullet ud; der hang nu allerede et med "Christian besat". Dette skulle vist have forbindelse med tyveriet af snapsen. På Købmagergade regnede det fortsat, - men nu med vandposer. Politiet tog kun en enkelt rapport: I harme over løjerne havde en herre formastet sig til at slynge en kost mod Regensens vinduer! Resten af dagen og natten erindrer jeg intet præcist om - kun at det hele var meget moralsomt.

Så var lidt åndelig føde tiltrængt. Den 26. maj diskuterede Gert Petersen og Preben Wilhelm "Splittelse og samarbejdsmuligheder på venstrefløjen i dansk politik" med sig selv, hinanden og en propfuld Store Sal.

Og endnu mere kultur! Allerede to dage efter, d.v.s. Pinselørdag, var Regensgården ramme om 30 sangere fra det verdensberømte kor MUKO. De fremførte et yderst varieret udvalg af værker fra deres faste repertoire. Det lød rent ud sagt gribende kønt i den høje klare forårsaften, og tonerne genlød fra de kære gamle røde mure. Derefter var der fest med dans på estraden og punch på bordene. Over 25 holdt ud natten igennem og belønnedes med morgenkaffe og 130 friskbagte rundstykker. Pinsesolen - eller hvad det nu var? - dansede for vore øjne.

I disse hektiske dage bemærkede ingen, at Klokkeren ikke var i besiddelse af sin klokke. Trods omfattende sikkerhedsforanstaltninger: lænkning med jernkæde og hængelås til radiatoren i aflåst værelse - var denne - for 3. gang i semestret - blevet stjålet, og borttraneren opbevarede den tilsyneladende udengårds. I følge et anonymt brev kunne klokken kun udleveres, såfremt den ærværdige Klokker iført en kasse Ramlösa, 1 stor slikkepind, kr. 9,75 i 25-ører i en snor omkring halsen samt 2 dåser ananas i skiver fra Irma besteg et nærmere specificeret S-tog. Så gode råd var dyre. Men grundet en gunstig skæbne og gode venners hjælp lykkedes følgende: Natten før udvekslingsdagen identificeres synderen omsider - på sin skrivemaskines typer. Da han kort før midnat ankommer med klokken, lokkes han bort fra sit locum 9x12. Brandstigen bæres ud i Krystalgade, stilles op til det øverste åbne vindue, en mand kravler ind, finder klokken blandt en masse håndklæder og kaster den ned til manden på gaden, for derefter selv at kunne kravle ud og komme ned.

Således gik det til, at Klokkeren ved Lindeballet d. 17. juni kunne optræde på fuld værdig vis, - ikke alene iført sit mørkeblå silkeslips med lyserøde elefanter, men også med klokken ved sin side.

Ballet startede traditionelt med afsyngning af Lindekantaten, der dette år fyldte 75. I den anledning havde musik-direktøren ved hårdt slid skrevet arrangementet om til melodis ukendelighed. Teksten var den gamle geniale og dybt bevægende, som vi kender så godt, - undfanget i en stjernestund af Regensens digterkonge nr. 1: Ivar Iversen. Han mindedes og hyldedes behørigt i Klokkerens tale under middagen. Denne forløb også herudover så godt, som tænkes kan - med alt til fadet og festen henhørende. Derefter var der dans på estraden til den friske musik fra orkestret A 38, midnatsunderholdning med Gotha Andersen, natmad og mere dans. A 38 holdt til alles fornøjelse længe ud. Da Regensens ur slog fem, var ti gange flere regensianere end året før stadig på benene og trakteredes med vederkvægende morgenmad af Provsten og Provstinden.

Det tog unægtelig et par dage at komme over tømmermændene, men Skt. Hans-aften var de virkelig retfærdige klar igen ... til Revy-middag. Godt nok var den den seneste afholdte, men til gengæld også den morsomste i nyere tid. Efter en rent ud sagt svinsk middag i byen, afspillede Revy-båndet på fulde decibel i Regens-gården akkompagneret af et flaskek nusnings-orgie, der slettede mange tidligere rekorder og satte nye i skæret af et flammende bål.

Sommerferien stod for døren, og Klokkeren kunne hvile på laurbærrene. Men næppe var semestret atter begyndt, valgforhandlingerne afsluttet, - og Hof forhåbentligt gået ind til en ny æra, før de sidste dønninger fra Gamle-klokkeratet viste sig. En "snigen-de dørmåtte" af et vraget Klokker-emne prøvede med list, overtalelser og andre ufine metoder at få stemplet tidligere og nuværende embedsmænd som skadelige for Regensens renommé - på grund af deres aktive deltagelse i det regensielle liv!!!

Det forgangne semester havde åbenbart taget endnu hårdere på pisseviskerne end på klokkeratets energiske forkæmpere.

Forårs-Klokkeren 1977
Christian Holm

Den rituelle tilbagelevering af klokken mod 1 kasse guldøl. Fra venstre: Klokkerens livvagt, Niels Bie (ex-klokke); misæderen, Henrik Schilder; hans bodyguard, Thomas Rørsig Thomsen og klokke Christian Holm.

Lindeballet: Klokkeren taler godt for Regensen.

Lindefrkostens totale kaos styres med hård og myndig hånd.

Forfatteren af denne artikel er maleren og tegneren Chr. Bang, født 1868. Artiklen er overladt bladet af dennes søn, billedhuggeren og keramikeren Arne Bang. Red.

Regenstiden! Ja det var jo et Intermezzo, som maaske hellere ikke skulde have været. Men helt spildte var de glade Ungdomsaar nu ikke. Jeg fik jo lugtet lidt til Lærdommen, fik en Del Viden om mangt og meget, som kom mig til Gode senere, en vis Aandsindstilling eller aandelig Sans, som en Kunstner nok kan have Gavn af.

Vi var en Snes Stykker, som rykkede ind paa Regensen samme Dag, og dette nye Hold blev af de gamle Regensianere modtaget med et "Rus"gilde. Til Festen havde en af os nye, stud.jur. Johannes Dam, senere Forfatter, mest til Revuer og den Slags, Fader til Mogens Dam, skrevet en morsom Vise, som jeg endnu husker nogle Stumper af: Elendige vi sjokkede - med sure Miner om - vi ingen Penge ejede - og Lommen den var tom (det er nu ikke helt rigtigt, men saadan noget lignende). - Kun Vand var vor Drikke, vi orkede ikke - en Gang et ordenligt Sold. - Men akkurat som vi - just skulde springe i - at tigge om - en Strikke som - vi kunde os hænge i, - saa fik vi gratis Hus - og saare mange Krus - og nu er vi ikke som Lazarus - elendige sultne Lus. - Foruden fri Bolig og Brændsel fik man af Kommunitetet 40 Kr om Maaneden, det var jo Velstand den Gang, og tilmed havde jeg nogle, ganske vist smaat betalte Skoletimer saa jeg var ovenpaa og behøvede ikke mere at falde Far til Byrde. Jeg læste til Skoleembedsexamen (cand. mag.) med Fransk som Hovedfag, Latin og Græsk som Bifag. Det var Fransk og Latin jeg underviste i paa Borgerdydskolen (Christianshavn).

Den Gang havde man paa Regensen endnu Kontubernalsystemet, man var to om to Værelser, det yderste var fælles Soveværelse og det inderste fælles Læseværelse. Min første Kontubernal var min Skole- og Studenterkammerat A. Fugl, sidst Dommer i Vestervig, bor nu som gammel i Aalborg; senere fik jeg J.W. Clausen til Kontubernal, han blev ogsaa Dommer, bor nu i Charlottenlund; vi ses af og til. Nu da der inde i Gaarden er bygget en stor Fløj til, har alle vistnok egne Værelser.

Til hver Opgang hørte der en Madam (saadan hed de jo den Gang) som sørgede for Rengøring, Sengeredning osv., og en Karl, som om Morgenens kom og hentede Tepotten ned i Kælderen, hvor han saa lavede Teen og bragte den op, og tændte op i Kakelovnen; vi havde en sød, meget gammel Fyr, som havde været der i Fars Regenstid. Det var en skøn Gaard at sidde og læse i under den skønne Lind med den dejlige Udsigt mod Rundetaarn. Jeg har jo aldrig kunnet dy mig for at plante; en Dag stak jeg en Vedbend ned mellem Brostene udenfor anden Gang, hvor jeg boede; den slog Rod, og naar jeg senere en Gang imellem kiggede ind i Gaarden, morede det mig at se, hvor den groede opad Muren. En Dag saa jeg, at nu var der bleven lagt en fin firkantet Stenkant omkring den, nu var den altsaa bleven en

anerkendt Institution, som hørte til, og jeg pralede med, at det var Chr. 4. der byggede Regensen, Regensprovst Hviid plantede Linden og Chr. Bang plantede Regensvedbenden. Den dækkede efterhaanden hele Muren, helt op i Tagrenden, men da Borch byggede Buegangen og det hele blev restaureret, saa maatte den væk. En ny, som blev plantet, frøs væk i en af de slemme Vintre, vi havde.

Jeg havde en hel Del ud af Musiken derinde paa Regensen. En af mine bedste Venner var Carl Frederik Rosenberg, Søn af den afdøde Docent i dansk Literatur Carl Rosenberg. Han var sikkert opkaldt efter den svenske Konge Carl d. 15de og Frederik den syvende, for Faderen var en ivrig Skandinav og i Sønnens Værelse paa Regensen hang der et Litografi, et Minde om Kong Carls Besøg, det forestillede de to Konger kørende i en Vogn ved Siden af hinanden. Rosenberg studerede Matematik og var et højtbegavet Menneske, meget musikalsk; om Aftenen musicerede vi ofte oppe paa Musikstuen, hvor der var et Flygel; han accompanerede og jeg sang, mest Schubert. Jeg startede ogsaa en Kvartet; vi sang virkelig helt pænt og havde megen Fornøjelse af det. Rosenbergs to ældre Brødre var Forfatteren, den senere Theatercensor, T.A. Rosenberg og Komponisten Vilhelm Rosenberg, Fader til Kai Rosenberg. Det tog nu en tragisk Ende med ham. Han var lidt sær, Melankoliker. Da hans Regenstid var udløbet, søgte han om Forlængelse og havde bestemt regnet med at faa det, det var dengang ikke saa svært, der var jo ikke saa mange Studenter som nu. Men det blev afslaaet og det tog han sig nær, han var en ensom Fyr, jeg tror ikke at Brødrene tog sig noget videre af ham, og han befandt sig vel mellem Vennerne paa Regensen. Saa var det en Søndag i Marts, væmmeligt Vejr med Slud og Sjask - 10. Marts - jeg kom tilfældig ned i Gaarden og da kom han i Frakke og med Hue og vilde ud ad Porten. Jeg sagde til ham: hvor vil du dog hen i det infame Vejr, kom hellere med op til mig, saa giver jeg Portnerkaffe. Han sagde ingenting, men fulgte med op og lagde sig paa Sofaen. Han sagde ingenting og jeg, som tænkte: han er nok igjen i sit daarlige Humør, lod ham være og stod og syslede med noget Roderi. Saa kom Portneren og satte Kaffen paa Bordet - Værsego - og jeg sagde: Et Øjeblik. Jeg maa lige ud og vaske mine Hænder. Da jeg stod ude ved Servanten, hørte jeg et Skud, det var ligesom alt ramlede sammen i Hovedet paa mig, jeg var slet ikke klar over, hvad der var sket, men styrtede rædselsslagen ind - der laa han, Haanden med en svær Revolver hang ned og Blodet styrtede ud af et Hul i Tindingen. Jeg raabte om Hjælp og der kom nogle Medicinere, som foretog en nødtørftig Forbinding, saa bar vi ham ned, fik fat i en Vogn, og de kørte med ham ud til Hospitalet, mens jeg fik travlt med at faa fat i Familien. Komponisten, som boede helt ude paa Østerbro, var ikke hjemme; jeg fik den Besked, at han var inde hos Komponisten Horneman som boede i Gothersgade, saa for jeg derind, Brødrene stod i Entreen og skulde lige til at gaa; der blev jo en Forfærdelse og de skyndte sig ud til Hospitalet, men kom for sent, han var død paa Vejen derud. Ja det var et Chok og det

varede længe før jeg forvandt det.

Fars Ungdomsven, Professor Wimmer, som var en rig Mand, sendte Bud efter mig og forærede mig Penge til at følge Far til Paris, hvor han skulde ned med et Stipendium for at tale Fransk. Og den Tur, med al den dejlige Kunst jeg fik at se, hjalp jo svært paa Humøret og blev Anledning til at jeg, da jeg var kommen hjem, blev klar over, at jeg hellere maatte holde op med det filologiske Pindehuggeri og vende tilbage til Kunsten igjen. - Da jeg paa den Skrækkens Dag kom op paa mit Værelse igjen efter mit Rend efter Familien, laa vores Madam og vaske- de det blodtilsølede Gulv, og paa mit Skrivebord der laa min Sandten Revolverkug- len; den var ricochetteret fra Væg til Væg og var havnet der. Uha!

Ellers havde vi det jo fornøjeligt derinde; jeg maa dog fortælle lidt om Vækker- foreningen "Pip", som var bleven stiftet et Par Aar før jeg kom derind. Vi var 25 Medlemmer, Hvervet som Vækker gik paa Omgang. Handlingen foregik efter et bestemt Ritual. Vækkeren, som var forsynet med en Hovednøgle, saa man ikke kunde lukke ham ude, og en Lygte i den mørke Vintertid, indfandt sig Kl. 6, om Vinteren dog først Kl. 7, og skulde højt og tydeligt sige: Hr. N.N., det er Væk- keren! - Herpaa skulde der afventes tydeligt Svar, og saa gik Vækkeren videre paa sin Runde. Et Kvarter efter kom han igjen til 1ste Eftersyn, saa skulde man have den øverste Knap knappet i sine Underbukser. Hvis man ikke var naaet saa langt, blev man noteret for en Bøde, og saa kom Vækkeren igjen et Kvarter efter til an- det Eftersyn. Hvis man saa ikke var naaet videre, fik man en større Bøde og fik saa lov til at sove i Fred. Bøderne blev anvendt til en Skovtur i Sommerens Løb. - Generalforsamlingerne i "Pip" var bestemt ikke kedelige. En Overgang var jeg Formand og meget populær som saadan. Jeg fandt tilsidst paa at opkaste mig til Diktator og udstedte provisoriske Love paa egen Haand - det var jo i Estrups og den politiske Strids Tid. Det gik en Stund, men saa blev jeg alligevel styrtet med et Brag - dog blev der ikke skudt paa mig, som der jo blev paa Estrup. Men for- inden blev jeg fejret paa min Fødselsdag med en Hædersgave. Jeg stod ved mit vindue og saa ned i Gaarden; saa saa jeg alle Foreningens Medlemmer komme vandrende i Procession, to og to; i Spidsen gik en lang tynd Theolog; han havde et Forklæde paa, under hvilket han bar en Genstand. De vandrede tre Gange rundt om Linden og begav sig saa op paa 4de Gang, hvor jeg boede, kom ind alle 24 og Theologen holdt en Tale og tog under Forklædet frem en Natpotte, som han over- rakte mig som et Tegn paa Kammeraternes Venskab og Agtelse; de mente - sagde han - at have bragt i Erfaring, at jeg for Tiden manglede et saadant Kar, som jo var nyttigt, særlig Morgen og Aften. Den var af hvidt Porcelæn, med Indskrift i Guldbogstaver: Erindring fra Pip. Jeg maatte jo saa invitere hele Flokken til Tod- dy om Aftenen, hvor det pragtfulde Kar fungerede som Sukkerskaal. Jeg slæbte rundt med Bæstet til nogen Forargelse for mine forskellige Værtinder efter Regens- tiden; tilsidst gik den heldigvis i Stykker.

En anden Historie: Der var paa den Tid i Frankrig en General, Boulanger, som havde faaet megen Indflydelse, næsten en Slags Diktator, en Mellemting mellem Hitler og General de Gaulle. Hans Program var rettet mod Tyskland, Revanche for Nederlaget i 1870; han var meget omtalt det var jo svært spændende med ham, og paa en Generalforsamling i "Pip" blev det foreslaaet at vi skulde gøre han til Æresmedlem af Vækkerforeningen. Foreslaget vakte Begejstring; jeg som den mest franskkyndige forfattede en Skrivelse som blev afsendt til „le brave général" som han kaldtes i Frankrig. Det var jo bare Sjov, men min Sandten om der ikke kom en Takkeskrivelse fra hans Sekretær, at „le brave général" takkede for den bevis-te Ære. Jeg havde oversat "Vækkerforening" ved „association de vigilance" - Aar-vaagenhedsforening - og det er vel saa bleven opfattet som en politisk Studenter-sammenslutning, som det ikke kunde skade at være gode Venner med for alle Til-fældes Skyld; det var jo ogsaa et Vidnesbyrd om at Stemningen i Danmark i „tone-angivende Kredse" stod paa hans Side. Naar han blev opført i Medlemsprotokollen, og naar hans Tur kom til at vække og han jo ikke indfandt sig, blev han idømt sin Bøde for en Ordens Skyld. Men han blev væltet, maatte forlade Frankrig, og en Overgang hed det sig, at han vilde slaa sig ned i København. Vi blev lidt hede om Ørerne, for hvad skulde vi stille op, hvis han skulde komme og opsøge denne my-stiske Forening. Naa, han kom nu ikke; han skød sig i Brüssel paa sin Elskerin-des Grav og saa var det forbi.

For en Snes Aar siden blev "Pip"s Halvtresaarsjubilæum fejret paa Regensen; jeg var ogsaa med, der var jo Regensianere af alle de forskellige Aargange. Jeg fik mit Billede i Avisen, ved siden af Provsten, Prof. Fabricius, og et Par af Foreningens allerældste Medlemmer.

Den skønne gamle Regenslind spillede en stor Rolle. Paa dens Fødselsdag en Gang i Foraaret blev der hængt en udstoppet Hanske paa en af grenene, og saa gik man hen og gratulerede. Da Linden fyldte 150 Aar, var der Fest paa Regen-sen; Kong Christian var med og gik ogsaa hen og trykkede Linden i Haanden, og talte ved Festen oppe paa Læsesalen. Han var jo selv gammel Student og var al-tid med, naar der foregik noget Sjov, som samlede gamle Studenter.

Ja nu er det 63 Aar siden, jeg blev Student. 25 Aars Jubilæet var jeg ikke med til; paa det Stadium er Folk Stræbere og Karrieremagere, det var ikke noget for mig. Derimod var jeg med til 50 Aars Jubilæet; paa det Punkt er vi jo alle-sammen gamle, og man er ganske ligeglad med hvem der er bleven store eller mindre store Mænd. Vi samledes i Universitetets Festsal, hvor Rektor, Prof. Ø-strup holdt en smuk og tindrende vittig Tale til os. Jeg mødte der en gammel Stu-denterkammerat fra Viborg Latinskole, Johan Boas, Dommer i Mariager, nu Pen-sionist i Hellerup; vi havde ikke set hinanden siden Studenterdagene, og vi faldt i hinandens Arme. Desværre døde han en Maaned efter Festen, jeg havde ellers glædet mig til at vi skulde komme lidt sammen. - Fra Universitetet gik Turen ud

til Skydebanen. Jeg fulgtes derud med en anden Skolekammerat fra Viborg, min Kontubernal fra Regensen, Anton Fugl, ogsaa forhenværende Dommer, og ved Bordet kom jeg til at sidde ved Siden af Sprogmanden Prof. Holger Pedersen, hvem jeg kendte fra Tirsdagsaftenerne hos gl. Prof. Ussing, den daværende Regensprovst. Han virkede dengang lidt pudsig, kejtet og genert, og det var han endnu, skønt han i Mellemtiden var blevet en europæisk berømt Lærd og Sprogforsker, og elskelig var han; vi var meget glade for at være sammen. Det blev en fornøjelig Aften, nogle morsomme Viser - jeg mindedes Digteren Carl Plougs Verselinier fra hans 50 Aars Studenterjubilæum for mange Herrens Aar siden:

Hvilket Kor af sprukne Stemmer

hvilket Fog af hvide Haar!

Jeg mindes en anden Ven fra Regensen, Stanislas Rosznicki. Hans Fader var en indvandret polsk Skrædder. Jeg husker, at han engang trak en Skuffe ud og viste mig sin nationale Skat, den polske Frihedshue, som enhver Polak gemte for at bære den paa Befrielsens Dag; det var den Gang Polen var delt mellem Rusland, Østrig og Preussen. Efter Examen - han var Sprogmand - rejste han sydpaa for at studere videre; i Ny og Næ hørte man lidt om ham; i Polen deltog han i den nationale Undergrundsbevægelse og blev jaget af Preusserne, men slap da fra dem; tilsidst blev han nok gift med en polsk Grevinde og blev en stor Godsejer i Østpolen. Da vor store Sprogforsker Vilh. Thomsen var død, blev han kaldt hertil for at overtage hans Post som Professor i sammenlignende Sprogvidenskab; det var jo en stor Ære. Det var i Slutningen af 1ste Verdenskrig, Godset i Østpolen havde Bolchevikerne hugget. - Jeg opsøgte ham da de var kommet hertil og traf ham og Grevinden - en lille tyk kone - i et Pensionatsværelse i Hovedvagtsgade. Det var et fornøjeligt gensyn, af Hensyn til Grevinden blev der talt Fransk, som er Selskabssproget i de højere Klasser i Polen. Han var lidt gnaven over, at Universitetet, naar de nu vilde have ham hertil, ikke havde skaffet ham en ordenlig Lejlighed - det var ogsaa den Gang vanskelige Boligforhold - de havde kun det ene Værelse, hvor alle hans mange Bøger laa opstablede paa Gulvet. „Om ikke andet kunde de have anbragt mig paa Kristiansborg, der er sgu Værelser nok!" Han besøgte os en Gang og var meget interesseret i hvad Drengene lavede; ved en senere Lejlighed skrev han en meget smuk Anbefaling for Jakob formodentlig til et el. andet Legat. Snurrt nok havde han i de mange Aar og Udlændigheden bevaret det Grønnegadefald han havde fra sit Smaakaarsbarndomshjem. Det er aabenbart ikke let at blive af med "Grønnegade"; det fortælles jo ogsaa om Thorvaldsen, at han igennem de mange Aar i Rom havde bevaret et rent og purt Grønnegadefald. - Rosznicki døde desværre faa Aar efter at han var kommet hertil. Han sagde en Gang: „Ja Lægerne kan ikke hitte ud af hvad jeg fejler, de siger det er et interessant Tilfælde og det er sgu majet kedelig at være et interessant Tilfælde." Han var meget nationalinteresseret; som Student vandrede han Sønderjylland igen-

nem paa Kryds og Tværs i Ferierne - det var jo i Tyskertiden. Han var ikke tilfreds med os - „I er sgu ikke begejstrede nok!“ - Ja det var et Tab, ogsaa for Danmark. Naa - havde han oplevet Besættelsestiden, havde Tyskerne jo nok slaæet ham ihjel.

I de ældre Aar har jeg igjen haft min Gang paa Regensen, idet jeg gjorde Bekendtskab med Viceprovsten Thune Jacobsen, og jevnlig besøger ham; saa sidder vi i hans hyggelige Stue, hver i sin magelige Lænestol, og snakker sammen til den Cigar, han altid byder mig, er røget ud. De Smaabesøg er til Glæde for os begge, vi har paa mange Maader fælles Interesse og fælles Syn. Hans religionsfilosofiske Forfatterskab interesserer mig og hans Synsmaade passer mig i flere Henseender. Jeg har adskillige af hans Bøger - nogle af dem har han foræret mig - „med Tak for Venskab“. Naar jeg sidder hos ham, føler jeg mig i Familie med Universitetet - hvad jeg jo ogsaa er gennem min lærde Fader og Broder Jakob - føler mig som en gammel Student. Sig. Schultz skrev en gang smukt om mig - vist da jeg blev 75 - og betegnede mig som „den lærde Maler“ - en Benævnelse jeg er glad ved.

4. Dec. 48

Og saa Farvel til Regensen; saa sløj som jeg nu er bleven, kommer jeg vel næppe mere op i "den røde Gaard".

I mine første Københavns-Aar var Brandes jo paa Moden, men hele den Bevægelse gik mig helt forbi, jeg var ikke med i Rendet til hans Forelæsninger. Den Gang spillede Ibsens og Lies Forfatterskab en stor Rolle; hvert Aar henad Julen kom der en Roman af Lie og et Skuespil af Ibsen, og naar man skulde hjem til Juleferien og Kupéen var fuld af Studenter, hørte man en livlig Diskussion, særlig om Henrik Ibsens sidste Værk.

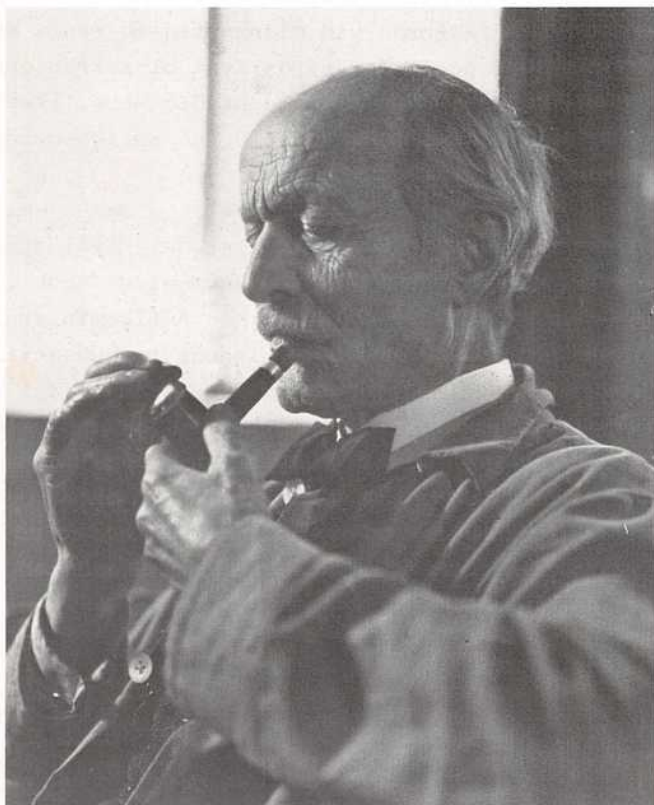
Selv om jeg ikke førte Studiet igennem til Examen, gav de Aar mig nu alligevel et Resultat. Jeg blev en ret stiv Latiner og som en italiensk Præst engang sagde til mig: *Latino e la chiave di tutte le lingue* - Latin er Nøglen til alle Sprog. Derfor lærte jeg meget hurtigt, da vi kom til Italien, at tale Sproget nogenlunde og læse det. Fransk taler og skriver jeg med Lethed. Jeg havde ogsaa noget ud af Græsk, men det Sprog blev jo lagt paa Hylden. Engelsk kan jeg læse - det er jo nærmest et Potpourri af Dansk, Fransk og Latin, men da jeg aldrig har haft en Time i Engelsk i Skolen, er jeg ganske usikker i Udtalen. Tysk - ja selvfølgelig. Nu jeg er bleven gammel, tænker jeg sommetider, at man skulde vist have lagt sig lidt efter Spansk, men nu er det forsent.

Maleren og tegneren Chr. Bang var efter samtidens mening en fornem personlighed, som der ikke stod gny omkring, født 1868 i Viborg som søn af overlærer Johs P. Bang og broder til den kendte teologiske professor I. P. Bang. Han blev uddannet på akademiet hos Otto Bache og F. Vermehren.

Chr Bang har gjort sig gældende som tegner og illustrator, som maler af følsomme børneportrætter, landskaber og genrebilleder. I sine unge dage vandt han opmærksomhed og anerkendelse ved et morsomt billede af Thorvaldsen, der viser besøgende om i sit atelier, blandt dem en nydelig ung dame, hvis charme ikke synes spildt på den store billedhuger.

Det kan tilføjes at Chr. Bang lod den kunstneriske arv levendegjort i hans sønner, arkitekten Jacob E. Bang og keramikeren Arne Bang, begge velkendte for deres tilknytning til Holmegaards Glasværk.

Red.

Glimt fra besættelsestiden.

Af pastor Johs. Langhoff.

Den tid, vi boede på Regensen, står for os gamle regensianere i et særligt skær. De gamle traditioner, foreningslivet, festerne, diskussionerne og kammeratskabet - alt sammen har det været med til at give de år, man var på gården, et indhold, som vi nødig ville have undværet. Derom kan langt de fleste af os vist let blive enige.

Men for os, der boede på Regensen i besættelsesårene, gælder det i ganske særlig grad. Det kom jeg en dag til at sige noget om til VP, og så hang jeg på den. For han ville straks have en artikel om noget af det, vi dengang oplevede, til "Regensen". Og jeg var letsindig nok til at sige ja, hvorefter han nu i over et år med utrættelig energi har fastholdt mig på mit løfte. Der er altså ingen vej udenom. Jeg må i gang med at fæstne nogle erindringer fra den spændende og oplevelsesrige tid til papiret.

Da jeg kom ind på gården i 1941, havde man allerede forlængst - omend ikke særlig villigt - indstillet sig på de særlige vilkår, som måtte præge også regenslivet, når tyskerne var i landet: mørkelægning, rationering, afslutning af festerne ved midnatstid og meget andet. Men på denne baggrund var til gengæld foreningslivet blomstret op, og det kom i løbet af de følgende år til at betyde stadig mere, ikke mindst da der gang på gang blev dekretet spærretid, så mulighederne for at færdes ude om aftenen blev stærkt begrænset.

Naturligvis stod den internationale såvel som den hjemlige situation i centrum for mange diskussioner, og allerede i 1941 sporede det aktive engagement i den begyndende modstandsbevægelse. Adskillige regensianere deltog således i demonstrationen mod Antikominternpagten, og 4 regensianere blev arresteret og idømt betingede frihedsstraffe.

Den danske dagspresse var jo undergivet censur, og det gjorde størstedelen af den uinteressant at læse, både hvad nyheder og kommentarer angik. Man gennem flere år var det mærkeligt nok muligt at abonnere på svenske aviser, som bragte masser af nyheder, der ikke kunne læses i dansk presse, og vi havde nogle af de bedste: Göteborg-Posten og Eskilstuna-Kuriren liggende på Salæ, hvor de læstes med stor iver, indtil censuren langt om længe fandt ud af at forbyde dem.

Så var der de mange provinsaviser at ty til. De var ofte betydeligt mere spændende end københavner-aviserne, fordi censuren simpelt hen ikke kunne overkomme at gøre lige meget ud af dem alle. Og allerede fra 1941 var de illegale blade begyndt at dukke op, det ene efter det andet. De gav os sammen med svensk og engelsk radioavis, der aflyttedes

flittigt, alle de nyheder, vi havde brug for. Hvor mange af de illegale blade, der havde forbindelse med Regensen, ved jeg ikke, men der var adskillige regensianere, der i de år brugte både tid og kræfter til redaktion, fremstilling og distribuering af illegale blade.

I oktober 1943 kom jødeforfølgelsen. Tyskerne søgte som bekendt at arrestere alle jøder for at sende dem til koncentrationslejre. Men lykkeligvis blev deres plan kendt forinden, således at de fleste jøder ikke var hjemme, da tyskerne kom for at hente dem. Men det var for farligt for dem at blive her i landet, og derfor måtte de transporteres med både til Sverige. Ikke helt få jøder slap over Sundet med regensianeres hjælp. Men der var naturligvis en vis risiko forbundet med denne hjælpevirksomhed. En af de stærkest engagerede, stud.jur. Knud Kildeby (senere landsretssagfører i Give) blev afhentet af Gestapo nogen tid senere, da han var så uheldig at ringe op til en kontakt, mens tyskerne sad i dennes lejlighed. Kildeby blev ført til Dagmarhus, hvor han kom i forhør og måtte indrømme både flugthjælp til jøder og våbenbesiddelse. Men da de sent om aftenen ville føre ham til Vestre Fængsel, lykkedes det ham på mirakuløs måde at få dem overtalt til i stedet at køre ham hjem til Regensen, idet han fremførte, at han stod lige for at skulle op til eksamen, og højtideligt lovede, at han ville stille til nyt forhør på Dagmarhus næste dag kl. 14.

Ved 24-tiden ringede det på porten - det var spærretid, og vi var helt sikre på, at nu kom tyskerne for at hente nogle af os andre, der havde arbejdet sammen med Kildeby, så vi forsvandt omgående fra portvagten, hvor vi havde afventet, hvad der videre ville ske, og gemte os så langt væk som muligt. Og så var det bare Kildeby, der kom hjem, kørt til døren af Gestapo. Vi var lykkelige, men fik naturligvis ikke sovet ret meget den nat. Næste morgen, da spærretiden ophørte, fik vi lodset Kildeby ud af Krystalgadeporten og over til nogle venner i nærheden, fik fat på hans forlovede, som vi satte ind i situationen, og drøftede så, hvad vi skulle stille op. Vi var enige om, at det var for farligt for Kildeby at blive i landet. Han måtte til Sverige. Men "Kylle" ville med, og så bestemte de, at de ville giftes, inden de skulle afsted. Vi fik fat på pastor Lange fra Diakonissestiftelsen, som i løbet af et par timer fremskaffede et "kongebrev" i Kirkeministeriet - så hurtigt kunne det altså lade sig gøre dengang, når der var behov for det - og kl. 14 blev de to unge viet i et privat hjem, hvor et lille anretterbord fungerede som alterbord. Af frygt for, at naboerne skulle få færter af noget mistænkeligt, turde vi ikke synge salmerne. Vi nøjedes med at læse dem. Men ellers var vielsen skam festlig nok. En af de få deltagere havde endda nået at få fat på en brudebuket. Kort tid efter kom de begge godt til Sverige, hvor de blev, til Kildeby kom hjem med brigaden efter

befrielsen. Og ejendommeligt nok dukkede tyskerne ikke op på Regensen, da Kildeby foretrak bryllup fremfor forhør på Dagmarhus.

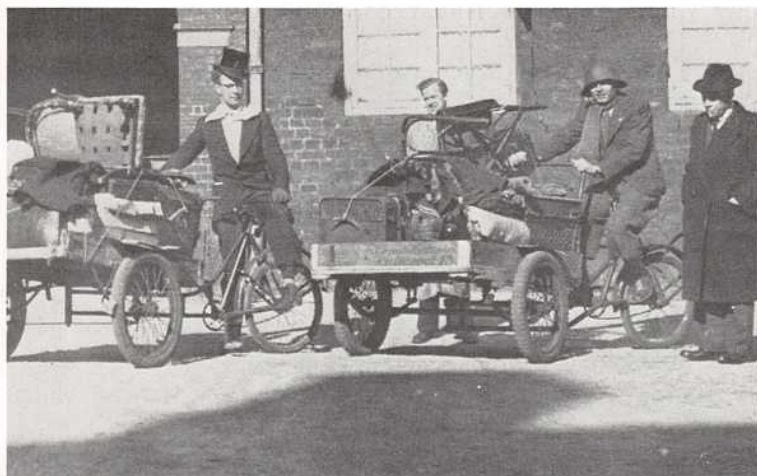
Sammenholdet på Regensen var en af de store oplevelser i disse år. Havde der blot været en enkelt stikker iblandt os, ville mange have været i fare. Men det var der ikke. Vel kunne bølgerne gå højt i diskussionen om mange ting, men her stod man sammen. Derfor kunne vi også i foråret 1943 have Sam Besekow til ved en slåbrokaften på salæ at læse Steinbecks forbudte bog "Månen gik ned" og senere på året Kaj Munk til at læse eller snarere opføre "Niels Ebbesen". Den aften står stadig stærkt i erindringen hos mange. Den lille duknakkede mand, der engang havde vakt furore som klokker på Regensen, stod nu iblandt os som den, der med rette var blevet et symbol på modstandskampen. Da han den 4. januar 1944 var blevet myrdet, måtte Regensen da også helt naturligt være repræsenteret ved hans begravelse fra Vedersø Kirke. Jeg var klokker på det tidspunkt, og det blev derfor mig, der fik den uforglemmelige oplevelse at være med ved denne lejlighed.

Kort efter flyttede jeg ud, så den dramatiske sommer 1944 oplevede jeg ikke på nært hold. Det var en meget urolig tid i København. Mange studenter var blandt de arresterede, og man anså det i almindelighed for noget risikabelt at bo på et studenterkollegium. Derfor var der heller ikke mange på Regensen, da tyskerne den 1. juli brød ind og arresterede alle, de kunne få fat på, angiveligt sigtet for illegal virksomhed. Det drejede sig om ca. 15 studenter, som måtte tilbringe 8 dage i fængsel, men derefter blev løsladt - uden forhør.

Og så i oktober 1944 blev Regensens provst, professor Knud Fabricius arresteret, forhørt i Dagmarhus og sat i Vestre Fængsel, men heldigvis kun for en kort tid. Det ville næsten også have været mærkeligt, om han skulle være gået fri. Han var i bedste forstand det, man dengang kaldte "en god dansk mand". Hans tilstedeværelse som provst på Regensen var med til at gøre livet derinde trygt for os midt i al utrygheden. Ham kunne man fuldt og helt stole på, og i vanskelige situationer kunne man gå til ham, sikre på, at han ville stå én bi med råd og dåd.

Meget mere kunne naturligvis fortælles om besættelsesårene på Regensen, om festerne, der flere gange måtte holdes om eftermiddagen, således at pigerne kunne nå at være hjemme, inden spærretiden begyndte kl. 20, om nyhedscentralen hos Mogensen (Nattevagten) i porten osv. Der dukker stadig flere minder op, jo mere man tænker på de år. Men denne artikel kan måske inspirere andre af dem, der boede på Regensen i besættelsestiden, til at supplere med deres erindringer.

Så meget er sikkert: det kneb nok noget for mange af os at få tid til at fordybe os i studierne. Men det blev nogle meget værdifulde år, og vi glemmer dem aldrig.

Udflytningen 21/3-44. Sådan foregik en udflytning fra Regensen i besættelsestiden.

VP i samtale med Kaj Munk på Salæ inden slåbrokaftenen med "Niels Ebbesen".

Således startede Skrap.

I efteråret 1922 herskede en ret usædvanlig tilstand på Regensen; der var særdeles mange, der ikke var i de dengang eksisterende regensforeninger, hvis medlemstal følgelig var stærkt reduceret. Gamle havde 3-4 medlemmer, der selvbevidste mente, at ingen af de blege indflyttere var kvalificeret til optagelse, mens Uglen havde sit særlige præg og ikke i den kaotiske efterkrigstid tiltrak ret mange ansøgere. Dertil kom Pip, der med sine mange indflyttere - trods sit navn - var en pæn fraktion uden tegn på det skrappe, vitale og uvorne. Mange hidtil ukendte mødtes spontant på gang og i køkken og drøftede i småklynger situationen; det var særlig på 9. og 4. gang, hvor man nu ventede, at regensånden skulle manifestere sig stærkere.

Vi havde da i længere tid vist ansigt ved medvirken i forskellige arrangementer, bl.a. i Kaj Munks første litterære forsøg, f.eks. i "S'mænd et offer" og i regensrevyen. Vi opstillede et fodboldhold, der drog ud på Fælleden til træning (noget ganske nyt). Også et meget primitivt orkester blev dannet (tromme, grydelåg, violiner osv.). Det var et meget jævnt sidestykke til Livgardens orkester, der ca. 11.30 hver dag foran vagtafløsningen marcherede forbi Regensen og på den måde hørte med til kollegiets dagligliv (den eneste regensianer, der har omtalt det i litteraturen, er Jens Otto Krag i sine memoirer).

Vi oplevede også fællesskab ved kortspil, ofte i Carstensens vagtstue, ligesom vi udgjorde flertallet i en af magister Wøldike ledet sangforening på Regensen. Endelig sørgede vi selv for underholdning, når der var bal på salen. Konklusionen blev, at vi vovede tanken om at stifte en ny forening. Nu havde Kaj Munk nogle gange konstitueret mig som klokke, når der var bal, og dette skete også, da han i december 1922 kort før jul overdrog mig ledelsen. Jeg skulle arrangere juleballet. Nu var øjeblikket kommet til at overvinde modstanden mod en ny forening fra de 3 gamle foreningers side - men først et navn. Efter flere forslag (Klanen, Flokken) vedtoges enstemmigt et af samtidens slagord: Skrap. Men nyheden skulle efter regensiell skik ophænges på nattevagtens dør i porten - med klokkerens stempel. Vi udfærdigede en plakat med proklamationen:

Skrap er en realitet.

Uden mit vidende drog Kaj Munk dramatisk fra sin fødestavn, og en morgen en af juledagene stod han pludselig i mit værelse på 4. gang. Tavs greb han sit klokkerstempel og klokkerkæde og var så - vred over at han som en Herodes den Store varblevet belukset - forsvundet de få skridt over til sit værelse. Man Skrap var kommet til verden.

Foråret 1923 blev præget af febrilsk aktivitet - alle tanker var rettet mod regensjubilæet om sommeren samme år. Skrap fik tanken om to æresmedlemmer, nemlig provsten og Kaj Munk, der jo havde skrevet den kendte sang om den 4. forening på gården. Kaj Munk havde jo to markante karaktertræk: han elskede dramatik i hverdagen, og han var kontrær, d.v.s. gik næsten altid imod det, man ventede af ham. Da nogle medlemmer af Pip, hvor han også var medlem, ville udstøde ham p.gr.af Skrap-sangen, overværede han Pip's forhandling, der harmonisk afsluttedes med, at man trods alt tillod hans medlemskab. Han forlod tavs sin gamle forening. Jeg mødte ham, da han fra mødet den aften nåede 4. gang. Jeg meddelte ham at nu var tiden inde, jeg var på vej til fægtesalen, hvor udnævnelsen af æresmedlemmer skulle finde sted. Et øjeblik stod han tavs og gik så op på sit værelse. Samme aften fik provsten Skraps lilla bånd, og senere ved jubilæet overræktes samme æresbevisning til et nyt æresmedlem: Chr. X, der senere altid bar båndet ved kongeaftener på salen.

Johs. P.

Sommere 1923. Skraps biltur til Brøderup Højskole og endvidere højskolen ved Stege (Møn). Billedet taget et sted i Sydsjælland. Vi opførte udvalgte stykker af Hostrup.

Bageste række: Johs.P.Olsen, Hans Lindskov-Hansen("Sjas"), Gram, Zerlang, V.Christiansen(Vingrosserer) og bilgiver.

Midterste række: Lauritsen("Slagter"), Glente.

Nederste række: Peter Jensen("Kean"), Møller, Damgaard Nielsen, Johan Larsen("Døberen").

Skrap. Sikkert efterår 1923.

Bageste stående række: "Sjas", Provsten, Det lille hoved ved lindetræet er Mune. Ansigtet ved lindetræet mellem Brødsig og "Kean" er Johs P.(dengang flyttet til Studentergaarden).

Rækken bag de to siddende: Afzelius(?), Zerlang, Graun, Lilholt("Tykke"), Brødsig, "Kanonslaget", Balle.

Nederste række: Niels Hansen, Adolf Grost("Sprøjteførereren")

Engang i 1939 skrev jeg følgende linier i dette ærværdige blad:

"Det er en kendt Sag, at vi lever i en Fladpandethedens og Udjævnings Tid, hvor alt ejendommeligt bortelimineres. Efterhaanden som Regensen mere og mere vender sit Ansigt ud mod det pulserende Erhvervsliv, konstateres ogsaa Virkninger af denne Tingenes Udvikling; de gamle, strenge Sæder forsvinder, Indflyttere behandles som Klokkere, Regensianere kan ustraffet besudle Gaarae ved at traske om med tvefløjet, farveløst Overskæg." (Dette sidste sigtede vist til en co-alumne, der prøvede at lige Hitler).

Se, det var altså ogsaa galt dengang, og HOF stiftedes i 1937 for at reagere mod tidens tendenser til blødagtighed og borgerliggørelse. Vi skulle genrejse gamle enkle og barske regensielle dyder. Navnlig var de pæne Pipfolk vore konstitutionelle fjender i henhold til de stiftende juridiske tekster. Det var vistnok i vor edsformel til indsværgning af indflyttere, at det var skriftfæstet, at hvo som gik i forbund med Pipfolk, hans øl skulle blive til pis i hans hals - en infam forbandelse!') Vi mente i øvrigt, ifølge vore historikere, at vore fjender skulede til os med avindsblandet frygt og impotent had.

HOFmarskallen førte som sit høje embedes insignium en marskalstav gjort af hvidbøg og toppende i en flaskehals af ibenholt påsat en ølkapsel af sølv. Den blev røvet, men fornyedes ved donationer fra højssindede afdøde, i hvem HOFviljen var bevaret. Den benævntes "ynglekæppen", men benyttedes fornemmelig til at erindre om marskalembedets autoritet ved banken i bordet, eller stundom, i graverende tilfælde, i hovedet på den, der f.eks. på grund af beruselse ikke lod sig kalde til orden. - Til yderligere myndigheds stadfæstelse havde marskallen tillige en dirigentklokke af sølv, scrotum kaldet. - Vi havde en hovmester til den - ret enkle - økonomiske forvaltning og en skriverkarl til at forevige HOFs bedrifter.

Vi førte os frem med huer forfærdigede af gult og grønt klæde og udformede som flaskehalse med tilhørende kapsler - pyntelige var de bestemt ikke! - Den slagsang, der manifesterede HOFs ubetingede og uindskrænkede suverænitæt og sagaagtige kraft, havde følgende korte og overbevisende tekst: "Vi pisser paa Trekroner, naar det passer os, naar det passer os -- i HOF". Fortjenstfulde HOFlemmer hædredes med titlen "Lord og the Three Crowns". (Nu er Trekroner vist lavet til et badehus, - sic transit.....).

Vi førte os frem på vore pedalorganer, vi inhalerede øls, cigares og liquores og følte lyst derved (men vi følte lede, når vi havde gonorr i halsen, d.v.s. var forkølede); vi var velbugede og djærve; til regensballerne producerede vi velformede kvinder, der selvsagt var gunstige at

beføle (det var endnu en mandsverden i hine tider!); vi besteg professorer for at tilsnøre os en eksamen; vi besteg vores leje (eller bræt), når vi var mødige eller var ved at gå i brønd. - HOFs ypperste mænd indsugede deres måltider i fællig; hver førte sit particulære foder frem, og de handlede og tuskede indbyrdes; og de åd med lyst og lod øl gennemstrømme deres halse, hvilket var fuldt vel....

.....

Ved et træf kom jeg på ny i forbindelse med Regensen, hvis bygnin-
ger jeg ikke havde betrædt siden 1944. Jeg genså mit gamle locum (9 g.
13), hvor der minsandten boede en pige (!) der iøvrigt var biolog og så
tiltrækkende ud - men ellers havde 9 g. 13 bevaret sit særpræg, dog at
det var udstyret med luxuøse hårde hvidevarer og lydapparater, hvor jeg
i 1939 kun havde reol, bræt og kumme. Videre kom jeg i forbindelse med
det nulevende HOF: ingen huskede noget om marskalstav, ølhue eller scro-
tum; men der var en HOFmarskal - sågu også en pige, der i øvrigt kunne
have været forårsmodel for Botticelli.

Jeg berettede om mine forunderlige opdagelser til HOFs stiftende
fædre, og se, vi undfangede den dristige tanke at højtideligholde HOFs
40 års jubilæum på Regensen - sammen med de nulevende! HOFs pater judex,
PH, og skriveren af disse linier optog realitetsforhandlinger, der fandt
sted på ottende gang hos "indpiskeren" (en nydannelse; men det var for
en gangs skyld en mandsperson). I forhandlingerne deltog også klokkeren,
der, ved Hercules, også var af hunkøn - henrivende at skue, men noget
autoritær. Hun tillod os at benytte salae, men ville selv med! Drøftel-
serne trak lidt i langdrag og krævede flere møder, især fordi PH fandt
på det ene påskud efter det andet til at aflægge besøg på ottende gang
for at indynde sig hos klokker og HOFmarskal - og jeg var jo nødt til
at gå med.....

Alle enedes, og vi holdt en uforglemmelig fiesta, på salæ, hvortil
brøstfældige gamle HOFfjog strømmede til selv fra rigets fjerneste af-
kroge. Det gik over al forventning godt - syntes de gamle i hvert fald.
Vi mærkede ingen kommunikationsvanskeligheder. Klokkeren og HOFmarskallen
var nådige, og de unge HOFfister bevågne. En forførerisk lille rokokko-
pige spillede Bach for os, og en ildfuld Salome sang skæmteviser....
Gud ved, om de ikke var mere seriøse og vennesele, end vi havde været?
(men så snedige kan de da ikke have været....). Til skam må erkendes, at
de gamle ikke formåede at larme så højt som i fornstora dar, samt at de
allerfleste ikke havde kraft til at deltage i den efterfølgende inhale-
ring af punch. Til gengæld nåede vi at komme i audiens hos VP, der havde
bestrålet os ved sin tilstedekomst. Jo, det var en gunstig sag! Sålunde
må Muhammed have befundet sig, da han en nat drømte sig flyttet fra
Medina til Jerusalem.

Næste dag dæmrede det vel for de fleste af os, at 40 år immerhin er en lang tid. I tankerne trak vi 40 fra 1937 - hvad ville vi dengang have tænkt, ifald vi var blevet antastede af nogle oldinge fra 1897?? "De latterlige gamle fjog". Det tænker de måske også derinde... Men PH og jeg mindes med forklarede blikke vort Jerusalem på ottende gang ... uanset hvad en af vore poeter i HOF skrev i 1939: "Men vi skal sidde som fede fædre, der ej forstår / de nye tanker, der sætter bo i vor røde gård". Og jeg mindes nogle forudseende linjer, ligeledes fra det gamle HOFs antologi (fra en udflytterfest): Thi nye HOFfolk træder hines Spor/ og for det frie Blik en tidløs Række / af Høvdunge bestiger Gaarae Gaard/ med Kløgt, der klarer og med Vid, der renser / men som ej blindt forgætter Tankens Grænser; / som hint Vægtløse fatter og fornemmer / der ikke hegnes af Fornuftens Tremmer./ -Af skiden, stinkende Indflytter-Jord / opspirer herlig HOF-Sød Aar for Aar: / Der vordes, som der visnes, i vor Gaard!

Sic profecto factum est!

- "p" -

HOFmarskal 1937. Bemærk
hat og marskalstav.

HOFmarskal 1977 samt VP.

Klokkeren 1977 holder tale, mens
klokkeren 1937 lytter andægtigt.

Minder fra min regenstid.

Fra forår 1916 til efterår 1918 "lå" jeg på Regensen, som man i gamle dage sagde. Verdenskrigen rasede, men bortset fra de restriktioner, som krigen medførte, kan man ikke sige, at krigen prægede regenslivet. Danmark var jo udenfor, og liver på gården formede sig omtrent, som det siden den store ombygning havde været.

Mit tidligste regensminde daterer sig fra tiden før indflytningen. Viceprovsten, Søren Skouboe, havde sat "russerne" stævne en aften kl. 8 til værelsesfordeling. Han gik ellers sjældent ud om aftenen, men den aften havde han for skik at komme hjem henad 8.30 og nød at se trappen fyldt af indflyttede. Det blev omtrent det eneste kendskab, jeg fik til ham, for kort tid efter blev han syg og døde i forsommeren.

Det næste minde stammer fra tiden kort efter indflytningen. 1. april 1916 havde regensprovsten, prof. Jul. Lassen, 20 års jubilæum som regensprovst. Dagen skulle ikke fejres, men regensianerne kunne ikke lade den gå upåagtet hen. Budstikken gik henad eftermiddagen, at dagen skulle fejres med et lampetog om aftenen (der var endnu ikke elektrisk belysning på værelserne, så alle havde en petroleumslampe). Vi mødtes i stueetagen til 7. gang med tændte lamper og gik derfra rundt om linden, syngende Gaudeamus igitur. Provsten kom frem i vinduet med Therese, som provstinden altid kaldtes. Klokkeren, stud.polyt. Knud Petersen, talte for provsten, og denne svarede meget rørt, hvorefter vi skiltes.

Denne lille improviserede festlighed var typisk for forholdet mellem provsten og regensianerne. Prof. Jul. Lassen var ikke alene agtet, men overmåde afholdt. Han var en personlighed, visse ting skete overhovedet ikke i hans nærværelse. Og han og provstinden, det barnløse ægtepar, viste på mange måder deres kærlighed til regensianerne. Og skønt han førte sit scepter med en mild hånd, var hans ord lov.

Jeg mindes især et tilfælde, som en ringere mand næppe kunne have klaret så elegant og virkningsfuldt. Der foregik en del vandpjaskeri, især fra Admiralitetet, øverste etage af 7. gang. En dag var en vandfyldt kasserolle anbragt således over døren fra køkkentrappen, at den, som åbnede døren udefra, fik vandet over sig. Uheldet ville, at arkitekt Christen Borch blev den, som det gik ud over. Han blev rasende og gik straks til provsten for at besvare sig. Dagen efter var der i provsteskabet anbragt en seddel, på hvilken der med provstens fluebensskrift stod:

"På grund af den truende kulmangel anmodes alumnerne om at spare på vandet."

Vi forstod meningen, alt vandpjaskeri ophørte omgående.

Den nye viceprovst, Dr. Thune Jacobsen, fik ikke i min regenstid den stilling, han senere fik. Han var venlig og imødekommende, men stod så afgjort i skyggen af provsten.

Så tog regenslivet én fangen. Vi var vist jævnt flittige. Af mine 179 medregensianere var der kun 8, som i 1923 ikke havde fået en embeds-eksamen, og af disse var to døde. Men vi fik dog tid til at pleje regenslivet, på læsesalen, i musikstuen, i gården og på værelserne. Og festerne! Skønt den gamle regenstradition holdtes vedlige, at provsten ved festerne fulgtes til dørs med verset:

Nu er det stille, han har os forladt

provsten, den gamle urostifter ...

mindes jeg kun i ganske få tilfælde, at nogen fik en tår over tørsten. For mig kom regenslivet mest til at betyde, at jeg kom til at omgås kammerater af andre fag. Det var overordentlig befrugtende, og jeg har vidunderligt gode minder om kammeratlivet.

Jeg vil sluttemed en beretning om to fester, der havde et særligt præg.

Den ene var 100 års mindet i 1918 for Hostrups fødsel. Ved denne lejlighed opførtes generalforsamlingsscenen af Genboerne af regensianere. To kgl. skuespillere, Jonna Neiiendam og Albert Luther, som på anden vis medvirkede, overværede opførelsen og erklærede, at de kunne have undt alle deres kolleger at se opførelsen, for vi vidste - hvad de på teatret ikke ved - hvorledes en regensgeneralforsamling foregår.

Den anden fest var det store udflyttergilde, da prof. Jul. Lassen var blandt udflytterne (hvad undertegnede også var). En middag, som Regensianersamfundet havde arrangeret inden soldet, havde vi ikke råd til at deltage i. I stedet samledes vi i et tomt værelse på gården til smørrebrød m.v. for ikke at komme helt fastende til soldet. Soldet blev en strålende begivenhed, hvor afdøde, udflyttende og overlevende kammerater kappedes og at hylde og takke provsten. Efter soldet blev en sere-nade sunget neden for provstens vinduer af sangforeningen og en solist.

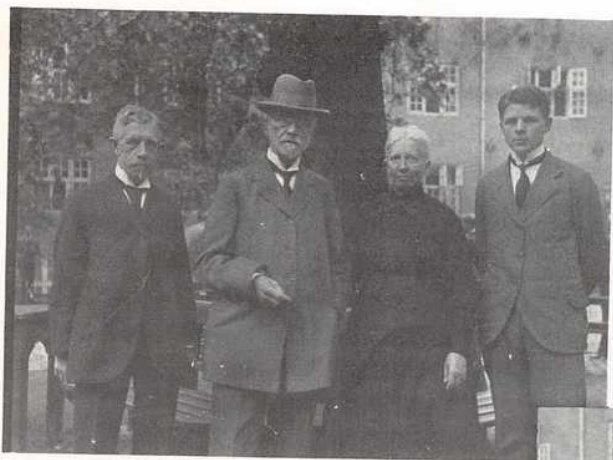
Og så var man forhenværende. Men med minder for livet, thi

vor ungdom er en rigdom,

som er mere værd end guld. (Chr. Bøiken)

H.K. Hein,

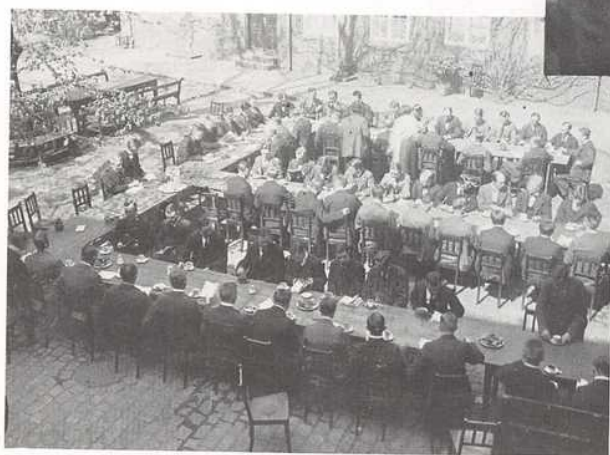
fhv. provst (dog i kirken).

Fra venstre, viceprovst Thune Jacobsen, prof. Lassen, fru Lassen og stud.med., senere dr.med., Tage Kemp. (Klokker sommeren 1918).

Prof. Lassen og frue.

Lindens fødselsdag, kaffe i Gården.

Lejligheden mindes jeg ikke, men det var et tilfældigt sammensat orkester. Fra venstre: Stud polyt Knud Petersen, stud med O.Rosing Schou, stud polyt H.H.Dahlerup Petersen, stud mag Johs Reumert, (forf. til "Brøndevinens ælde"), stud med Bjowulf Wimtrup ("obersten"), stud med Otto Mikkelsen (Mikkel Sukkergris).

Samme lejlighed. "Obersten" synger sin vise om "Balberen og Melmandens enke."

Hovedpunkter fra regnskaberne for tiden 1/9-76 - 31/8-77:

R E G E N S I A N E R S A M F U N D E T

Indtægter:

1. Indgåede kontingenter	kr.	850,-
2. Rente af fonds	-	9.343,05
3. Rente af bankbøger	-	756,70
4. Rente af Giro	-	25,-
5. Indgået fra Cramers bo	-	317,01
6. Underskud	-	1,94
	kr.	11.293,70

Udgifter:

1. Annonce i program	kr.	400,-
2. Bladet	-	6.572,30
3. Generalforsamling	-	2.950,70
4. Diverse	-	370,70
5. Sv. Nielsens legat	-	1.000,-
		kr. 11.293,70
		0,-

REGENSIANERSAMFUNDETS LEGAT:

Indtægter:

1. Rente af fonds	kr.	1.065,02
2. Rente af bankbøger	-	183,93
3. Rente af Giro	-	17,85
4. Bidrag	-	387,73
5. Underskud	-	1.375,47
	kr.	3.030,-

Udgifter:

1. Udbetalte legater	kr.	3.000,-
2. Kurtage	-	30,-
	kr.	3.030,-
		0,-
